

hodovati nepřisluší. Obě dědičky sice přiznávají, že věděly o poslední vůli již při sjednávání dědického narovnání, ale Anna V-ová tvrdí, že je dosud platné a účinné, kdežto Aloisie D-ová hájí stanovisko, že Anna V-ová sama nechtěla se projednání pozůstalosti podle zákona držeti a dědického narovnání dbáti, nýbrž pokládala je za neplatné a proto prý předložila poslední vůli pozůstalostnímu soudu za tím účelem, by je zvrátila. Tím prý dala najevo, že se narovnání držeti nechce, a ona s tím souhlasila. Podle toho jest splatnost a účinnost dědického narovnání mezi oběma dědičkami sporná. O této otázce, jejíž řešení závisí na vyšetření sporných okolností skutkových, lze rozhodovati jen pořadem práva (§ 2 čís. 7 nesp. říz.). Byl-li smír dědický ujednán a je-li dosud účinný, pak by projednáním pozůstalosti podle závěti bez ohledu na narovnání bylo rozhodováno i o právech nabytých z onoho narovnání a proto také nelze o otázce, má-li se projednání pozůstalosti díti znova podle závěti a o tom, zda a kterou z dědiček jest poukázati podle § 125 nesp. říz. na pořad práva, rozhodovati teprv, až bude odklizen spor o platnosti a účinnosti dědického narovnání neboli o tom, zda dědičky se platně dohodly na tom, by pozůstalost byla projednána bez ohledu na poslední vůli podle zákona, a je-li tato dohoda dosud účinná. Jest ovšem správné, že podle § 180 nesp. říz. opakem nutno vzíti zřetel při projednání pozůstalosti na poslední vůli, která se ještě objeví. Ale tím není vyloučeno, že soud i v tomto případě nemá podle § 2 čís. 7 nesp. říz. přihlížeti k nabytým právům z dědického porovnání, které zatím bylo již dědici ujednáno. Podle § 2 čís. 7 nesp. říz. není úkolem nesporného soudu, by určoval účastníkům úlohy v příštím sporu a dával jim lhůtu k podání žaloby. Je na straně, které záleží na rozhodnutí sporné otázky, aby sama spor zahájila. Rozdělení úlohy pro příští spor a určení lhůtu k podání žaloby může nesporný soudce jen tehdy, když to připouští zákon. Podle řečeného bude tedy předem sporem rozřešiti otázku platnosti a účinnosti dědického narovnání. Teprv bude-li spor rozhodnut nebo jinak odklizen a podle toho dědické narovnání uznáno za neplatné nebo neúčinné, bude lze rozhodnouti bez újmy práv dědiček o tom, má-li se projednat pozůstalost znova podle závěti a která z obou dědiček má k průkazu svého dědického důvodu do určité lhůty nastoupiti pořadem práva na druhou dědičku.

### Čís. 7994.

#### **Sprostředkovatelská smlouva.**

**Objednatel sprostředkování není po zákonu povinen sděliti sprostředkovateli, že pověřil i jiného sprostředkováním, a sdělovati mu výsledky cizí činnosti. Odměnou jest povinen pouze tomu, jehož přičiněním byla smlouva sjednána.**

(Rozh. ze dne 21. dubna 1928, Rv I 1351/27.)

Žaloba, již se domáhal žalobce na žalovaném odměny za sprostředkování koupě domu, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

N e j v y š š í s o u d uvedl mimo jiné v

## d ů v o d e c h:

Není rozhodno, zda strany nepokládaly žalobcovu činnost za zbytečnou a že ho žalovaný L. neupozornil na činnost druhého sprostředkovatele. Objednatel sprostředkování není po zákonu povinen sdělit sprostředkovateli, že pověřil i jiného sprostředkováním, a sdělovati mu výsledky cizí činnosti, leč by to bylo zvláště vymíněno. Proto žalovaný L. neporušil smlouvu tím, že neupozornil žalobce na činnost stavitele H-a, a mohl neprohřešuje se proti smlouvě, nechati býti činnými oba. Ovšem byl povinen odměnou tomu, jehož přičiněním smlouva byla sjednána. Pouhé neuvědomění o činnosti druhého sprostředkovatele a nebránění další činnosti žalobcově nezakládá ještě nároku na odměnu. Činnost sprostředkovatelská zakládá nárok na odměnu jen, vedla-li k výsledku. V tom je právě ráz odvážnosti takové smlouvy, že činnost, třebaš i značná, když nevedla k výsledku, zůstává neodměněna, jindy zase i činnost dost nepatrná zakládá nárok i na vysokou sprostředkovatelskou odměnu, když právě dosáhla kýženého výsledku.

## Čís. 7995.

**Vládní nařízení ze dne 8. října 1926, čís. 189 sb. z. a n. o semílání žita.**

**Ustoupení od smlouvy ve smyslu vládního nařízení čís. 189/1926 jest prohlásiti ihned, nejpozději jak se k tomu udá příležitost.**

(Rozh. ze dne 21. dubna 1928, Rv I 1370/27.)

Žalobě o dodání deseti pytlů jednomleté mouky procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

## D ů v o d y:

Dovolání nelze odepřítí oprávnění. Podle souhlasných údajů obou stran prodal žalovaný žalobci 28. srpna 1926 10 pytlů žitné mouky Ol za tržní cenu platnou v den prodeje na pražské plodinové burse s dodáním do Trnovan. Podle zjištění procesního soudu první stolice, která v odvolání napadena nebyla, bylo ujednáno, že mouku jest dodati do osmi dnů a zaplatiti do čtrnácti dnů po přijetí, při čemž měl býti dovolatel oprávněn sraziti si 80 Kč, příslušejících mu z dřívější dodávky. Žalovaný mouku v ujednané lhůtě nedodal. Mezitím vydáno bylo vládní nařízení ze dne 8. října 1926 čís. 189 sb. z. a n., které ustanovilo, že žito musí býti semíláno na jednotný typ mouky (jednomletou mouku). Dříve sjednané dodávkové smlouvy na jiné druhy žitné mouky jest splniti výhradně v jednomleté mouce, neustoupí-li jedna nebo druhá strana od smlouvy. Vyrovnaní cenových rozdílů přenecháno dohodě stran. Nedojde-li k ní, rozhodnou soudy pořadem práva. Žaloba podaná 15. října 1926 směla by proto zníti toliko na dodání 10 pytlů mouky jednomleté a nikoliv žitné mouky Ol. Tomuto stanovisku přizpů-